

70. ΠΕΡΙ ΣΤΩΙΚΩΝ ENANTIΩΜΑΤΩΝ (Plan. 66)

ἐστιν, ἐν τῷ αὐτῷ φησιν ὅτι ‘τοῖς μὲν ἐπὶ πλεῖον τοῖς δ’ ἐπ’ ἔλαττον συμβαλοῦμεν, ὥστε τοὺς μὲν μᾶλλον τοὺς δ’ ἥττον φίλους εἶναι· ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς τοιαύτης παραλλαγῆς γινομένης (οἱ μὲν γὰρ τοσαύτης οἱ δὲ τοσαύτης γίγνονται φιλίας ἄξιοι), καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τοσοῦτον <οἱ δ’ ἐπὶ 5 ο τοσοῦτον> πίστεως καὶ τῶν δμοίων καταξιωθήσονται.’ τί γὰρ ἄλλο πεποίηκεν ἐν τούτοις ἢ καὶ τούτων μεγάλας διαφορὰς ἀπολέλοιπε; καὶ μὴν ἐν τῷ περὶ Καλοῦ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἶναι τοιούτοις λόγοις κέχρηται· ‘τὸ ἀγαθὸν αἰρετόν, τὸ δ’ αἰρετὸν ἀρεστόν, 10 τὸ δ’ ἀρεστὸν ἐπαινετόν, τὸ δ’ ἐπαινετὸν καλόν’ καὶ πάλιν· ‘τὸ ἀγαθὸν χαρτόν, τὸ δὲ χαρτὸν σεμνόν, τὸ δὲ σεμνὸν καλόν.’ οὗτοι δ’ οἱ λόγοι μάχονται πρὸς ἐκεῖνον· εἴτε γὰρ πᾶν ἀγαθὸν ἐπαινετόν ἐστι, καὶ τὸ σωφρόνως ἀποσχέσθαι τῆς γραδὸς ἐπαινετὸν ἀν εἴη· εἴτε *** πᾶν ἀγαθὸν οὔτε 15 σεμνὸν οὔτε χαρτόν· ἀλλ’ οἴχεται ὁ λόγος· πῶς γὰρ οἶόν D τε τὸ μὲν ἄλλονς ἀπὸ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖν ψυχρὸν εἶναι, τὸ δ’ αὐτὸν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις χαίρειν καὶ σεμνύνεσθαι μὴ καταγέλαστον;

14. Πολλαχοῦ μὲν τοιοῦτος ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς πρὸς 20 ἑτέρους ἀντιλογίαις ἥκιστα φροντίζει τοῦ μηδὲν εἰπεῖν ἐναντίον ἔαυτῷ καὶ διάφωνον. ἐν γοῦν τοῖς περὶ τοῦ Προτρέπεσθαι τοῦ Πλάτωνος ἐπιλαμβανόμενος λέγοντος ὅτι τῷ μηδὲ μαθόντι μηδ’ ἐπισταμένῳ ζῆν λυσιτελεῖ μὴ ζῆν, ταῦτ’ εἴρηκε κατὰ λέξιν· ‘οὐ γὰρ τοιοῦτος λόγος καὶ ἔαυτῷ 25 μάχεται καὶ ἥκιστ’ ἐστὶ προτρεπτικός. πρῶτον γὰρ παρ-